

ПРОТОКОЛ

Днес, 20.07.2026 г., от 10.00 часа, в конферентната зала на Съдебната палата, ет. 1, се проведе изслушване на кандидата Ивайло Йосифов Иванов във връзка с избора му за член на Комисията за противодействие на корупцията (КПК).

Комисията за избор на членове на Комисията за противодействие на корупцията, участваща в изслушване на кандидатурата, е избрана на случаен принцип и е в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **МИМИ ФУРНАДЖИЕВА** - заместник-председател на ВКС и ръководител на Гражданска колегия;
ЧЛЕНОВЕ: **МАРИЯ ИВАНОВА** - председател на 3-то отделение на ВКС, Гражданска колегия
ЗЛАТИНА РУБИЕВА - съдия 4-то отделение на ВКС, Гражданска колегия

Секретар: Красимира Ковачка - секретар колегия „Търговски съдопроизводства“.

Видео и аудио запис: Анчо Димитров, експерт „Софтуерна поддръжка“.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Драго ми е, колега, за това, че се явявате за изслушване пред комисията за избор на членове на Комисията за противодействие на корупцията. Подали сте заявление при ВКС.

Съгласно правилата, днес сме се събрали, за да можем да чуем Вашите мнения и становища, да ни разкажете за Вашата биография, за мотивацията Ви да се кандидатируете за член на Комисията за противодействие на корупцията и да ни разкажете нещо за концепцията Ви за работа като член на комисията. Това се надявам да бъде извършено в рамките на двадесет минути, след което ще преминем към въпросите, които са Ви били надлежно съобщени и с които се надяваме, че добре сте се запознали.

След приключване на изслушването ще пристъпим към следващата част от процедурата – председателят на ВКС е насрочил за 23.07.2026 година от 10:00 часа в Тържествената зала на Съдебната палата Общо събрание на съдиите на ВКС, което, според Правилата, също ще бъде излъчено, то е публично, но Вие можете да присъствате на събраниято, за да могат и колегите от Върховния съд да придобият лично впечатление от Вас и да дадат свои становища, и да се произведе самият избор. Вие сте единственият кандидат. Ако имате необходимост от прекъсване или почивка, само дайте сигнал и ние ще се съобразим с Вас.

Съдия Ивайло Иванов: Благодаря Ви! Уважаема госпожо Председател, уважаеми членове на комисията, ще се съобразя с регламента и мисля, че ще успея да се вместя във времеви интервал от 20 минути за кратка презентация на концепцията, която съм представил и е обявена на сайта на ВКС.

Ще си позволя да започна презентацията си с думите на Кофи Анан – Генерален секретар на ООН, които са произнесени на 31.10.2003 година: „Корупцията е коварна болест, която разяжда обществата по множество начини“. Думите са произнесени при приемането на Конвенцията на ООН срещу корупцията и те изразяват най-точно естеството на това явление, защото корупцията е болест. Това е болест, от която обществото страда, тъй като причинява не само финансови вреди, а засяга равенството пред закона и доверието, че публичната власт се упражнява само в обществен интерес. Предполагам впечатлението, което сте придобили от моята концепция и водещата теза в нея е, че Комисията трябва да стигне до скритите зависимости в публичната власт, без обаче да създава нови такива. Що се отнася до професионалния ми път, той започва като юрист през 2006 година като младши дознател, тогава така се наричаше тази длъжност, сега е разследващ полицай, в Областна дирекция „Полиция“ - Русе, след това съм бил последователно младши съдия в Окръжен съд - Русе и съдия в Районен съд - Русе. От 2019 година правораздавам по административни дела, а от 06.10.2022 година съм зам.-председател на Административен съд - Русе. Като административен съдия ежедневно проверявам дали публичната власт се упражнява в съответствие със закона и с неговата цел. Два пъти съм бил командирован, след проведен конкурс от Висшия съдебен съвет (ВСС) и от Министерство на правосъдието (МП), които като органи изпращат български съдии в Съда по правата на човека в Страсбург и съм бил командирован в Европейския съд по правата на човека като юрист. Профилът ми се допълва и с академична работа – понастоящем съм главен асистент преподавател по граждански процес в Русенския университет. Разбира се, това не замества специализирания опит на оперативните и разследващи инспектори в Комисията за противодействие на корупцията, но пък и ролята на член на комисията е различна, като всъщност, членовете на комисията регламентират и създават правилата, определят приоритетите и институционалната среда, в която тази експертна работа може да бъде законосъобразно упражнявана.

В концепцията си съм отбелязал, че България вече е преминавала през обединяване и разделяне на функции, закриване и повторно създаване на различни антикорупционни органи. Този отпит налага следния ясен извод – институционната форма има значение само тогава, когато се променя начинът на работа, сама по себе си промяната на формата на органите и на мястото им в държавното управление не гарантира успех на борбата срещу корупцията. Новата комисия няма да има привилегиата, както се казва, да започне да работи „на чисто“, защото тя ще наследи

информацията, оперативните дела (такива, които са архивни и действащи) и служителите, които ще преминат от Сметната палата, от предходния антикорупционен орган. Тя ще наследи, обаче, и обществените критики, които са породени от някои предходни практики. Поради това, особено важно е, както съм защитил в концепцията си, служебното начало. Комисията не бива да чака единствено на смелостта на подадените им сигнали. Законът позволява изрично производството за конфликт на интереси да започне и по нейно решение, тоест ексофицио. С новия антикорупционен закон се създава възможност функцията на сигнал да изпълнява и една съдържателна медийна публикация. Естествено, при работата на комисията трябва да се държи ясна сметка за разграничението между факти, оценки и внушения, особено що се отнася до медийните публикации. От гледна точка на служебното начало, което по мое мнение трябва да бъде доразвито и да залегне с необходимата активност в дейността на Комисията, трябва да се търси това, което в концепцията се нарича „негативно пространство“, защото корупционният риск не винаги е свързан с действия. Доста често той се проявява чрез бездействия, които са много по-трудно установими. Необясними системни бездействия, различно третиране на сходни случаи, което пък нарушава, от гледна точка на администрацията, чл. 13 от АПК, тоест при упражняване на оперативна самостоятелност, сходните случаи трябва да са третирани сходно. Необяснимо прекратяване или отсъствие на проверки при наличие на сериозни рискови индикатори, тоест това е изведено поле на действие на новия антикорупционен орган, за което аз съм обосновал в концепцията си, че следва да бъде работено по тази тема.

Освен засиленото служебно начало, вторият приоритет, който съм извел в концепцията си за дейността и развитието на Комисията, е тя да изгради собствената си работа, така че още от първия ден да е ясна границата между ефективността на антикорупционния орган и произвола. Като съдия ще настоявам рамките на дейността на Комисията да остане само в рамките на Закона и при пълно отчитане на основните права на гражданите.

Според мен, особено важно значение има тук кадровата политика на Комисията за противодействие на корупцията. В закона е предвидено, ако не ме лъже паметта, в § 3, ал. 6, че служителите от няколко дирекции, които са на служба в Сметната палата, преминават на служба по чл. 87а от Закона за държавния служител във възстановения антикорупционен орган. Освен тях, обаче, е предвидена възможност за преназначаване без конкурс, след проверка за почтеност на служители с оперативни функции, които в момента, съгласно измененията в закона за Сметната палата преди закриването на предходния антикорупционен орган, са прехвърлени на щат в ГДБОП. Колкото и добре да е организирана една държавна организация, една комисия, решаващи са кадрите, защото това са хората, които ще прилагат закона. Така че съм обосновал особената важност на проверката

за почтеност. Между другото, това е един от въпросите, на които Комисията трябва да се спре още от първите дни, а именно приемането в сроковете по § 13 от Преходните и заключителни разпоредби на подзаконовите нормативни актове, които уреждат нейната дейност, на Правилника за дейността на Комисията, на Инструкцията за оперативно-издирвателната дейност, на Инструкцията на носене на служебно оръжие, на Наредбата за особените изисквания към оперативните служители, на които те трябва да отговарят. Идеята ми като съдия е, че при изработването, и това е изрично казано в Указа за прилагане на Закона за нормативните актове, следва да се търси максимална откритост. Комисията не трябва да бъде силов орган, Комисията трябва да бъде един интелигентно работещ орган, без прекомерна публичност, която да може да привлича и да задържа служители, които имат капацитет, които имат знания и които имат способност за аналитично мислене, интелигентни хора, поради което тези първоначални подзаконови нормативни актове са особено важни, защото те ще зададат структурата на органа, начина на подбор на кадрите, включително проверката за почтеност и в тази дейност участието на обществеността и въобще на специализираните неправителствени организации, които имат антикорупционен профил и профил по права на човека, на висши учебни заведения, на съдии, въобще на представители на обществото, които имат интерес работата в Комисията да работи в защита именно на обществения интерес.

Другият приоритет, който съм извел, е обучението. Доколкото имам впечатление от разговори и с прокурори, трябва да се преодолеят известни дефицити в капацитета на разследващите инспектори. Това е категория служители, важността на разследващата функция е такава, че те се назначават от колегиални органи, от Комисията като цяло, за разлика от всички други служители, включително държавни служители, лица по трудови правоотношения, които се назначават от председателя на комисията. Разследващите инспектори трябва да имат необходимия капацитет да работят в сектори, в които познаването само на наказателния процес и наказателното право няма да е достатъчно, те трябва да познават административното право, трябва да познават секторното законодателство в сферите, в които работят лицата по чл. 5, тоест лицата, спрямо които се проверяват корупционните рискове, те оперират в сложна административна среда, която трябва да бъде известна, в която разследващите инспектори трябва да имат задълбочени познания.

Едно от нещата, които отчитам, и то пак е свързано със служебното начало, е липсата на достатъчно активно международно сътрудничество. Множество от корупционните рискове, придобитото чрез реализирането им, се изнася в чужбина. Някои от въпросите, които са поставени, касаят именно това и на тях аз ще отговоря на съответното място. Има достатъчно международно-правни механизми, включително официални способи за правна помощ, но и неформални мрежи, чрез които на оперативно ниво

може да се обменя информация с цел повишаване ефективността на Комисията.

Особено внимание съм обърнал и на единната система за електронно деклариране, която Комисията следва да изгради в 18-месечен срок след приемането на Закона, този срок вече тече, както и да одобри образци на електронна декларация. По мое виждане, образците на електронната декларация не трябва да преповтарят в електронна форма хартиения носител. Ние като съдии подаваме декларации в Инспектората към ВСС. Амбицията ми е, ако бъде избран, да приложи по-модерна система за обработването им, като всяко поле трябва да съдържа предварително определен идентификатор, тоест да е ясно как се попълват полетата по начин, това е предвидено в чл. 63, ал. 8 от Закона за противодействие на корупцията сред лицата, които заемат публични длъжности. Предвидено е по закон, при въвеждането на системата, тя да предлага подобно на данъчните декларации на НАП самопопълнена декларация с всички обстоятелства, които се извличат чрез програмен интерфейс IPR от други регистри, които са интегрирани с единната система за електронни декларации на Комисията. По този начин задълженото лице може да посочи дали обстоятелствата, които са извлечени от регистрите, отговарят на обективната истина и ако те не съответстват, съответно държавният орган, който поддържа регистъра, трябва да бъде уведомен. Ако пък не бъдат декларираны обстоятелства и се установи несъответствие, това пък е основание за издаването на доклад по чл. 72 от закона. Всъщност, разработването на такава единна система за електронни декларации и надграждането ѝ с модули с изкуствен интелект основани на езикови модели, би позволило на Комисията да разпредели ограничения си кадрови и бюджетен ресурс по много по-целесъобразен начин. Така или иначе, всички декларации подлежат на проверка съгласно чл. 71 от закона, но на задълбочена проверка ще бъдат подлагани само тези декларатори, за които системата извлече риск или несъответствие от предварителното. Естествено, методиката за това трябва да е публична, което изисква и правото на защита, но по този начин ще могат да се проверяват обстоятелства, които действително си струва да бъдат проверени. Обратното означава един екстензивен начин на работа, разпиляване на усилия, разпиляване на бюджетни средства в ненужна работа. Идеята ми е да се работи така интелигентно, така че Комисията при най-малък бюджетен ресурс да е възможно най-ефективна. Още при проектирането на единната електронна система и при утвърждаване на декларацията, трябва да се държи сметка за това каква информация ще се извежда от декларациите, как ще се проверява, с кои регистри трябва да бъде интегрирана, като при възлагането на евентуалните обществени поръчки, още при възлагането им, Комисията, като колегиален орган, следва да има ясна концепция за електронната архитектура на тази система и да бъде направена така, че да бъде надградена и органът да не се окаже заложник

само на един изпълнител – с пълно предаване на всички логове, с пълен контрол над системата. Недопустимо е антикорупционен орган, който по дефиниция е независим, да бъде заложен на външни разработчици. По този начин, биха могли да се присъединяват нови регистри, включително такива, които не са предвидени - такива по чл. 63, ал. 8, а в чл. 71, включително и собствените информационни фондове, каквито Комисията за противодействие на корупцията има право на изгражда и поддържа съгласно чл. 59 от закона. Естествено, цялата тази дейност трябва да бъде подчинена на съответните национални и съюзни нормативни актове и по-конкретно на Общия регламент за защита на данните и неговия Член 22, който забранява извън определени предпоставки, автоматизираното вземане на решения въз основа на профилиране, както и понеже Комисията има разследващи функции и оперативни, по отношение на негласно събраните доказателства, тоест данни. Приложение няма да намери Общият регламент за защита на данните, а съответната Директива, чийто номер не мога да цитирам по памет - Директива за защита на лицата при обработка на данни във връзка с разкриването, разследването и изпълнението на наказания, която е транспонирана в Закона за защита на личните данни. По мое мнение, предлаганото от мен не противоречи на чл. 5, § 1, б. г от Регламента за изкуствения интелект, защото системата не се основава единствено на профилиране на лични качества или на данни за лицата, тоест тя работи с проверими доказателства, които са извлечени с програмни интерфейси, интегрирани в нея от други държави от регистри, до които системата има достъп на законно основание. Освен това, дори да се изведе рисков профил, независимо дали в производство за установяване на конфликт на интереси, проверка на декларации, а пък проверката на декларации при установяване на доклад за несъответствие, това пък е основание за извършване на оперативно-издирвателни дейности, но във всичките дейности на Комисията, това трябва да става единствено под човешки надзор, без подобни системи да заместват по какъвто и да е начин експертната човешка преценка. Както казах, това е способ за максимално целесъобразно разходване на бюджетни и кадрови ресурси и проверка на обстоятелствата, които действително си струва да бъдат проверени, а не просто за отчитане на дейност.

От гледна точка на превенцията, по същите съображения съм предложил изработването на Национална карта на корупционните рискове, тоест тази логика на електронната система, която да събира автоматизирана информация чрез системи с големи езикови модели, с изкуствен интелект да я обработва, между другото това се прави понастоящем в Сметната палата, те използват подобна внедрена система - ОДИ се казва, за одит на обществени поръчки и от Европейската комисия. На национално ниво това е Законът за управление на средствата от европейския фонд, тоест това вече се прави, не е нещо невъзможно, не струва прекалено много, а ефектът, който би имало подобно технологично

разрешение, би надхвърлил далеч средствата, които са вложени в нея, особено при предвидена възможност за надграждане.

Във всички правомощия на Комисията – превенция, проверка и анализ на декларации, производство по конфликт на интереси, да стигнем до оперативно-издирвателната дейност и превенцията, включително и анализ на проектите на нормативни актове, които са изготвени от органите на изпълнителната власт за корупционния риск, твърде широка дискреция, необоснован разрешителен режим въведен за първи път, или пък предвидено изключение от общото правило за определени лица или случаи, или неясно формулирана разпоредба, която позволява тълкуването ѝ по начин, тоест тя не издържа едно телеологично тълкуване на закона. Всички тези случаи могат да бъдат подпомагани чрез съответната система.

В обобщение, Комисията трябва да е отчетна, има механизми за представяне на 6 месечен и годишен доклад пред Народното събрание, тоест виждането ми е, че освен тази нейна аналитична, разследваща и оперативна дейност, тя трябва да бъде конструирана да изпълнява функциите си интелигентно.

В заключение мога да кажа, че не мога да обещая, че един такъв системен проблем като корупцията може бъде преодолян в някакво кратко време, но ще направя всичко възможно, ако бъде избран, макар че Комисията е колегиален орган, да действам така, че това, което съм написал в концепцията си, да се реализира на практика. Виждането ми за работата на Комисията е, че тя трябва да стигне до края на фактите, да проверява реалната верига на интереси и контрол в публичната сфера на лицата, които са посочени в чл. 5 от закона, никога не трябва да отива извън закона. Всъщност, силата на антикорупционния орган не се измерва с това колко далеч може да стигне, защото може да стигне много далеч, а дали стига достатъчно далеч, без да прекрачва закона. С това приключвам, предполагам, че пълният вариант на концепцията ми е достатъчно изчерпателен, това е кратък обзор на ключовите моменти на концепцията, която съм представил пред Вас. Благодаря!

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:
Благодаря! Вземете кратка почивка и да преминем към въпросите, които са поставени към Вас. Становища не постъпиха, но ние предоставихме Вашето публично представяне от Българския институт за правни инициативи. Постъпиха въпроси оттам и от съдия Маргарита Георгиева, както и въпроси, които са отправени от колеги към нас като членове на Комисията, след което, ако членовете на Комисията желаят да Ви зададат въпроси, ще дадем възможност. Въпросите са Ви изпратени предварително, изслушването е публично и Вие може да ползвате Вашите бележки, няма пречка за това.

Преминаваме към въпросите от Българския институт за правни инициативи, те са структурирани в два модула. Първият модул е общи въпроси, касаещи дейността на Комисията и Вашата представа за

правилния начин за действие на Комисията, а вторият модул касае Вашите лични възприятия, идеи и намерения.

Съдия Ивайло Иванов: Аз съм се запознал с тях на сайта на съда и ще си позволя да си ползвам бележките, за да отговарям конкретно.

Председателя на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

ВЪПРОСИ, ПОСТАВЕНИ ОТ БЪЛГАРСКИЯ ИНСТИТУТ ЗА ПРАВНИ ИНИЦИАТИВИ

1. Как си обяснявате ниската конкуренция при излъчването на номинации от Върховния касационен съд? Бихте ли разказали как се стигна до Вашата номинация?

Съдия Ивайло Иванов: Не приемам липсата на други кандидати като предимство. Когато кандидатът е един, както е в случая, проверката не е по-малко възискателна. Напротив, тя е по-фокусирана, защото вниманието е изцяло върху личността на кандидата, неговата подготовка, независимост и визия. Мога само да предполагам, че липсата на други кандидати вероятно се дължи на няколко обстоятелства: на първо място, ще бъде максимално откровен, както при отговора на всички въпроси. Предполагам, че липсата на други кандидати се дължи на съмненията колко ще е траен настоящият антикорупционен орган, предвид историята на честите институционални промени. Той беше разделян, функции бяха прехвърлени, после беше закрит, не бяха избрани предишните членове, така че някои от колегите изпитват опасения дали биха зарязали кариера на съдия за нещо, което не е сигурно, предвид историята на чести институционални промени и реформи, въпреки че има директива от тази година за борбата с корупцията и такъв орган трябва да има, но в крайна сметка не е сигурно дали и как ще работи този орган. Другото обстоятелство, предполагам, е до известната степен на професионалния дискомфорт за един съдия, който трябва да напусне познатата си кариера, и не на последно място, на твърде съкратените срокове за подготвяне и представяне на концепцията и останалите изискуеми документи при първоначалната процедура съгласно § 3 от преходните и заключителните разпоредби на закона, която предвижда, че членовете на новия орган трябва да бъдат избрани в едномесечен срок, който срок е твърде кратък, както и правилата на ВКС, които се основават на §3, ал. 15, която предвижда съкращаване на сроковете по закона, които общи срокове, предната алинея казва, че не се и прилагат. Това го казвам от гледна точка на чисто технологичното време за изготвяне на концепция. Аз по себе си съдя, отне ми много време и усилия да се побера в сроковете, след като бях номиниран от съдия Владислава Цариградска за кандидат-член на Комисията за противодействие с корупцията от квотата на ВКС. Подготовката на концепция и на останалите документи изисква технологично време, за да може човек да ги осмисли адекватно и да изложи концепцията си за развитието на този толкова важен орган. Приех предложението от съдия Цариградска от Окръжен съд - Плевен, защото то

изхожда от съдия с последователна професионална и публична позиция в защита на независимостта на съдебната власт и почтеността в публичните институции — ценности, които изцяло споделям. Това ме мотивира да приема номинацията с ангажимент за служба в защита на обществения интерес и закона.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: 2. Трябва ли КПК да се самосезира и да разследва български граждани, включени в санкционни списъци за корупция от външни юрисдикции?

Съдия Ивайло Иванов: Да, когато лицето заема или е заемало публична длъжност по чл. 5 от закона и наличната информация съдържа достатъчно конкретни факти, които могат да бъдат свързани с корупционно престъпление по чл. 3 от закона. Самото включване в чужд санкционен списък не поражда преки правни последици в страната и не доказва извършено нарушение или престъпление. Включването на едно лице, което попада в персоналния обхват по чл. 3 е само риск-индикатор, че има нарушение. Не говорим за признаване на правни последици, не говорим за обръщане на презумпцията за невиновност, това просто е риск-индикатор, който указва, че следва да бъде извършена проверка. Факти, които Комисията не бива да пренебрегва и които оправдават да бъдат изискани и проверени фактическите основания за чуждестранното решение. За да бъдем прецизни като юристи, самосезирането тук следва да се разбира като започване на предварителна проверка на информацията, и то, когато в нейното конкретно съдържание са налице данни по чл. 55, т. 1, като основание за извършване на оперативно-издирвателна дейност, а не като основание за образуване на досъдебно производство с първото действие по разследване по чл. 212, ал. 2 НПК от разследващи инспектори на Комисията. Чуждестранното санкционно решение може да бъде първоначален източник на информация, но не следва автоматично да се приравнява нито на доказателство, нито на достатъчно основание за започване на формално наказателно разследване от разследващите. Причината е проста, в подобен тип случаи, често липсват публично достъпни данни за фактите, които са мотивирали чуждестранния орган да прецени да включи съответното лице в санкционния списък, съответно за българската комисия ще е неизвестно дали тези факти биха се субсумирали от някои от изчерпателно изброените престъпления по чл. 3 от Закона. Доколкото мотивите в доказателствената основа на чуждестранния орган не се оповестяват в пълнота, това би било в най-добрия случай основание за самосезиране за започване на оперативно-издирвателни мероприятия, като целта им е да се изясни, наред с другите данни, които се събират в страната. Затова те трябва да бъдат изяснени, наред с другите данни, които се събрат в страната, кои факти обосновават включването на лицето в списъка. Ако се окаже, че поведението не осъществява състав на някое от престъпленията по чл. 3, информацията следва да бъде изпратена на

другия компетентен орган, без КПК да задържа преписката извън собствената си компетентност. Когато има данни, че лице по чл. 5 подготвя, извършва или е извършило корупционно престъпление, чл. 55, т. 1 дава основание за оперативно-издирвателна дейност. При доклад за несъответствие по чл. 72 е приложима и т. 3 на същия член. Данните за частен интерес могат да обосноват производство за установяване на конфликт на интереси по чл. 93, ал. 1. Материалите, събрани при оперативно-издирвателната дейност, които сочат престъпление, се изпращат на компетентната прокуратура с мотивирано становище на Комисията по чл. 57, ал. 3. Ако въпросът се погледне от гледна точка на това как Комисията и нейните органи биха могли да добият информация за това, какво се е случило в чужбина, чл. 45 от закона позволява обмен на информация с компетентните органи на други държави-членки на ЕС, включително и извън ЕС, по приложимите международни актове и договори. Със САЩ, например, това може да стане по реда на чл. 8 от Споразумението за правна взаимопомощ между Европейския съюз и Съединените американски щати, или по чл. 46, съответно чл. 48 от Конвенцията на ООН срещу корупцията. Мрежата GlobE Network може да подпомогне оперативния обмен, ако КПК разполага със съответния институционален достъп — пряко след присъединяване или чрез компетентните български контактни органи. Този оперативен канал обаче не замества формалната правна помощ, когато се искат защитени данни или действия, за които законът изисква специален процесуален ред.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: 3. В Закона за противодействие на корупцията сред лица, заемащи публични длъжности бяха разширени обстоятелствата на деклариране, като се включиха криптовалути, както и тайни и/или неформални организации и общества. По какъв начин ще осигурите ефективен контрол за съответствие на тези обстоятелства?

Съдия Ивайло Иванов: Ефективният контрол върху декларирането на тези обстоятелства изисква различен подход към криптоактивите, от една страна, и към участието в тайни или неформални организации, от друга. И двете обстоятелства следва да бъдат декларирани съгласно чл. 63, ал. 1, т. 6 и т. 16 от закона. Ако това не бъде направено, проверката трябва да се насочи към следите, които съответната дейност на задълженото лице оставя, и то в области, които са трудни за проследяване. При криптоактивите Комисията следва да съпоставя декларираното с данните, до които има законен достъп, до регистрите по чл. 71 от закона, както и със сведенията, получени чрез взаимодействието, включително с други държавни органи по реда на международното сътрудничество. Материята за криптоактивите е уредена с два Регламента, с последователни номера, № 2023/1114 – за пазара на криптоактивите и Регламент № 2023/1113 за информацията, която се предава при трансакции с криптоактиви. На национално ниво има закон за пазарите на криптоактиви. Тази нормативна

уредба създава по-голяма проследимост при лицензираните доставчици на услуги за криптоактиви и при прехвърлянията на криптоактиви. На 1 юли 2026 г. приключи преходният период съгласно Регламента за пазарите на криптоактиви (MiCA), през който регистрираните във водения от КФН регистър лица имаха право да предоставят услуги за криптоактиви без лиценз. От тази дата единствено лицензираните доставчици имат право да предлагат услуги с криптоактиви в рамките на ЕС. Надзорните правомощия обаче принадлежат на Комисията за финансов надзор и в определени случаи на Българската народна банка, а не на КПК. Затова при проверката на декларациите, информацията трябва да се изисква от тези компетентни органи на основание чл. 71, ал. 2 от Закона. При самостоятелно съхранявани портфейли и операции извън регулираните посредници проследяването на криптоактивите би било обективно затруднено. В някои случаи обаче може да се установи връзка с банкови сметки или с данъчното деклариране по чл. 33, ал. 3 ЗДДФЛ, при което също може да остане следа. Например, след разкриване на банкова тайна, могат да бъдат установени банковите преводи към криптоборса или към неинплатежен посредник. Така може да се стигне до клиентския профил. Преводът често съдържа уникален референтен код, чрез който борсата отнася сумата към конкретен верифициран клиент. Някои платформи използват вместо това индивидуален IBAN или друга уникална банкова идентификация. След това чрез съответния чуждестранен орган от криптоборсата се изисква вътрешната история на клиента. При тайните и неформалните организации не би трябвало да се проверя принадлежността като идентичност или убеждение. Би трябвало да се проверява дали зад непублична лоялност, зависимост или поето задължение стои частен интерес по чл. 74 и 75 от Закона, свързан с конкретно служебно действие или бездействие. Значение могат да имат повтарящи се решения в полза на един кръг, необяснима кадрова подкрепа, плащания, пътувания, общи посредници и времева връзка между контакт и последващо решение. Практиката на ЕСПЧ по делата *Maestri* срещу Италия и *Grande Oriente d'Italia* срещу Италия показва защо проверката на корупционния риск не може да се превръща в общо наблюдение върху сдружаването и личния живот. Тук особено полезен би бил графовият анализ на данните от декларациите, защото може да покаже връзки между лица, които впоследствие се окажат и членове на подобни недеklarирани тайни общества. Връзките между едни лица, т.е. всяко лице е възел, а всяка връзка е отношение, и по този начин, когато се сложат и роднински и неформални, това което се знае, може да се забележат зависимости, които никой аналитичен специалист от антикорупционен орган не би могъл да забележи при проверка на ръка. Цялата съвкупност от контакти на едно лице би могло да бъде изведена, ако бъде разработена подобна система. Трудно е установяването, трябва да се търси обективната следа, дали в полза на едни и същи лица не са извършвани действия. Трудността идва от

проверката на самото членство, как се доказва, че това е неформално. Акцентът не трябва да бъде върху самото членство в такава група, а върху евентуалния конфликт на интереси, който би породил подобно членство. Това е по този въпрос.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: 4. Антикорупционната комисия изначално не се ползва с обществено доверие и неодобрението към нея е изключително високо. Как си обяснявате тези обществени нагласи? Какви мерки бихте предприели за повишаване на ефективността и легитимността на Комисията пред обществото?

Съдия Ивайло Иванов: Аз вече споменах за някои от причините. Ниското доверие към антикорупционните органи на страната е обяснима реакция след години на институционално преобразуване, силни правомощия, шумна публичност, малки резултати и селективно упражняване на правомощия. Това не е мое субективно мнение, това е констатирано в докладите на Европейската комисия и ГРЕКО. А тази година, в съвсем скоро обявения доклад на Европейската комисия за върховенството на закона в Република България пак е посочено, че единственият институционален напредък са стъпките за конституиране на нов антикорупционен орган, тоест настоящата процедура и процедурите, които са предприети от останалите органи, от чиито доклад ще бъдат извлечени кандидатите. Всъщност това обществено недоверие, според мен, е обосновано. Поради това, като кандидат, аз не бих се опитвал да убеждавам обществото, че проблем няма, това не е комуникационен проблем, това е проблем на работата на досегашните антикорупционни органи. От тази гледна точка доверието трябва да бъде спечелено. За да се повиши общественото доверие, зависи от начина, по който Комисията ще работи. По този въпрос съм развил подробни съображения как следва по мое виждане да работи Комисията и считам, че ако тя работи така, както аз съм предложил, може би поне част от общественото доверие ще бъде спечелено.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: 5. Как бихте гарантирали, че Комисията за противодействие на корупцията няма да се поддава на политически или друг външен неправомерен натиск, имайки предвид, че основните критики към работата на КПК са свързани с избирателност и политически зависимости в дейността?

Съдия Ивайло Иванов: Откровено никой член на Комисията не може добросъвестно да обещае, че политически или друг външен натиск няма да бъде упражняван. Това, което аз мога да обещая обаче е, че всеки опит за неправомерно влияние върху мен или върху друг член на Комисията, ако такъв ми стане известен, ще бъде документиран и ще срещне съпротива. Самото мълчание при подобен натиск е абсолютно несъвместимо с независимостта на органа, съгласно чл. 6, ал. 1 от антикорупционния

закон. Това е от гледна точка на членовете на самата Комисия. Възможно е натискът или неправомерното влияние да бъде упражняван и върху нейните служители. Както съм защитил в концепцията си, най-важната гаранция срещу натиск е моралният интегритет. Един почтен човек трудно може да бъде натиснат. Тоест той може да бъде натиснат, обаче натискът няма да породи търсения от упражняващия го ефект. Самият закон създава механизъм по отношение на оперативните инспектори и на разследващите инспектори, като е предвидено извършването на проверка за почтеност по правила, които ще бъдат приети от Комисията и които според мен трябва да са достатъчно съдържателни, тоест така трябва да бъдат конструирани самите правила, че действително да позволяват подбора на почтени служители. Други гаранции, които са предвидени в закона, са случайното разпределение, защитата по чл. 27 на разследващите инспектори, тоест забраната на горестоящите ръководители, та дори и на членовете на самата Комисия да дават указания на разследващите инспектори по начина, по който ще се води разследването и да им подменят вътрешните убеждения по този начин. Другото, което, е за да не оставаме само на доверие, трябва да се документира по подходящ начин, разбира се, едно нормално институционално общуване, но всякакви неформални контакти между служители на Комисията и трети лица трябва да се документират и това е записано и в самия закон, тоест при осъществяване на оперативно-издирвателната дейност всяко сведение от гражданин или орган трябва да бъде документирано в съответния протокол. По този начин целта е да остава информационна следа, за да може обстоятелството дали задълженията се изпълняват и правомощията се упражняват по почтен начин да бъде проверено, а да не остава само на добрата воля на съответните служители. Съответно, ако се установят нарушения ще се търсят отводи, вътрешна проверка, дисциплинарна отговорност, съответно сезиране на прокуратурата, ако се касае за извършено престъпление.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: 6. Как ще гарантирате защитата на лицата, които подават сигнали за корупция, след като друг орган е упълномощен да съблюдава общата защита на лицата, които подават сигнали за нередности?

Съдия Ивайло Иванов: Този въпрос разкрива едно несъвършенство на националния закон, тоест специалният антикорупционен закон не е добре стикован със Закона за защита на лицата, които подават сигнали или публично оповестяват информация за нарушение (ЗЗЛПСПОИН). Ще обясня в какво се изразява това несъответствие, поради което мисля, че с едно систематично тълкуване логиката зад въпроса може да бъде изяснена и аргументирана, че това е в правомощията на Антикорупционната комисия. Комисията за защита на лични данни е централният орган за външно подаване на сигнали, съгласно чл. 19 ЗЗЛПСПОИН. Тази Комисия за защита на личните данни организира приемането и насочването на

сигналите към компетентния орган, координира и контролира системата за външно подаване на сигнали и осъществява административнонаказателната дейност. Това обаче не освобождава КПК от собствените ѝ задължения, когато сигналът е от нейната компетентност, тоест когато касае лице по чл. 5 и деяние по чл. 3.

В правомощието на КПК е да приложи защитни мерки, които се явяват специални спрямо общия режим по Закона за защита на лицата, които подават сигнали, а според чл. 107 до чл.109 от антикорупционния закон лицата, които разглеждат сигнала, са длъжни да пазят самоличността на подателя, да не разгласяват станалите им известни факти и данни и да опазват документите от нерегламентиран достъп. Те могат да предлагат конкретни мерки срещу психически или физически натиск, включително като искат съдействие от Министерството на вътрешните работи. Тоест несъответствието е липсата на стиковане между чл. 109 от антикорупционния закон и чл. 20, ал. 3 от ЗЗЛПСПОИН. Най-общото систематично тълкуване на двете разпоредби и на разпоредбата на чл. 33, ал. 2 и ал. 5 ЗЗЛПСПОИН е следното: Когато КПК извършва проверката по същество, тоест тя е компетентният орган, деянието е по чл. 5, тя трябва да може да приложи и необходимите конкретни защитни и коригиращи мерки по Закона за защита на лицата, които подават сигнали, а не Комисията за защита на личните данни. Тоест когато прави собствена проверка, от нейната компетентност, всички защитни мерки, предвидени в другия закон, се прилагат от КПК плюс системата от защитни мерки, които са уредени в антикорупционния закон, който се явява специален спрямо общия закон за защита на лицата, които подават сигнали. Иначе би се получила празнина: органът, който разполага с преписката и може непосредствено да установи ответното действие примерно от органа по назначаване в администрацията срещу сигналоподателя, би бил лишен от възможността да реагира своевременно.

Всъщност, откъде идва конкретната непрецизност: текстът на чл. 33, ал. 2 до ал. 5 от Закона за защита на лицата, които подават сигнали, говори за, цитирам: „компетентните органи по чл. 20, ал. 1“, ама в чл. 20, ал. 1 от Закона за защита на лицата, които подават сигнали, КПК не е посочена. Тя е посочена в чл. 20, ал. 3, където изрично пише, че ако сигналът е подаден срещу лице, което заема публична длъжност по антикорупционния закон, се изпраща по компетентност на антикорупционната комисия. След като се изпрати сигналът на антикорупционната комисия, тя да е органът, който да може да приложи пълния пакет защитни мерки, както специалните - по антикорупционния закон, така и общите - по Закона за защита на лицата, подаващи сигнали, които принципно са в компетентността на органите по член 20, ал. 1, в зависимост от сектора, в който е извършено нарушението, за което се оплаква сигналоподателят. Тоест, в отговор на въпроса, по-скоро нямаме проблем. Не е друг орган управномощен да съблюдава общата защита. Това е вярно. Така е. Но когато сигналът е от

компетентността на самата КПК, същата прилага тези защитни мерки, включително забраните за ответни мерки и включително и специалните защитни мерки по антикорупционния закон. Просто ефективността на законодателя при транспонирането на европейски директиви не винаги е достатъчно високо, да го кажем по този начин.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Благодаря!

7. Смятате ли, че нивото на взаимодействие между различните органи, призвани за борба с корупцията, трябва да бъде задълбочено или напротив - автономията на всяко от тях трябва да е водещ приоритет? Заповядайте.

Съдия Ивайло Иванов: За да го кажем накратко, необходима е координирана автономия, като нейната степен зависи от фазата и вида на производството, защото Комисията за противодействие на корупцията има множество правомощия от превенция, проверка на декларации, производство по конфликтни интереси, и оперативно-издирвателна дейност, и разследваща функция. Това са пет направления, които взаимно трябва да се допълват, а не да си пречат. Сега, при превенцията на корупцията, при оперативно-издирвателната дейност, при проверката на декларациите за имущество и интереси и при производство по конфликт на интереси, според мен е необходимо по-широкото взаимодействие с другите органи с антикорупционен профил. Причината е проста. Естеството на тези дейности е такова, че и необходимостта от своевременно събиране на информация е такова, че тя не може да бъде събрана без взаимодействие с тези органи. Най-малкото, както пише в самия закон, чрез извличането на данни от регистри на различни други органи и не само с антикорупционния профил, а всякакви други държавни органи, които водят регистри. Тоест при предварителните проверки и при административните производства пред Комисията на преден план трябва да е изнесено взаимодействието. Обратно, след образуването на наказателното производство при разследващата функция на Комисията, на преден план излиза вече автономията. Никой друг орган, дори и вишестоящите ръководители в Комисията, не могат да дават указания на разследващите инспектори, да подменят вътрешното им убеждение. А там тази функция при вече образувано досъдебно производство би трябвало да е подчинена на взаимодействието с Прокуратурата. Това е отговорът. Зависи от етапа и вида на производството.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: 8. Какви според Вас са основните слабости на досегашните антикорупционни структури и по какъв начин Вашият подход ще предотврати повторението им?

Съдия Ивайло Иванов: Аз се спрях на някои от тях в презентацията на концепцията ми. Наблегнах на най-големите слабости, които съм установил при запознаване с данните за дейността на предходните органи.

Това е, на първо място, пасивността. Комисията трябва да е по-активна. На второ място, донякъде не са разсеяни основателните съмнения за селективното упражняване на правомощия. Тя трябва да действа действително безпристрастно, активно. И липсата на технологичен капацитет. Аз, както сте забелязали, съм технологично настроен човек и считам, че това е подход, който вече не касае далечно бъдеще. Просто може да бъде приложен, това е реалността, така се анализират големи бази данни. Другото, което отбелязах, това е липсата на достатъчен капацитет на служителите. Трябват повече обучения, подбор на служителите със съответното ниво на интегритет. Ако бъдат подбрани служители, които имат необходимия капацитет за работа и са почтени, бъдат въведени поне част, защото концепцията ми е много амбициозна и аз съм наясно, че нито бюджетът, нито пък времето позволяват всички технологични решения да бъдат реализирани в рамките на 1 – 2 години. Сега, за един мандат може би по-голямата част от тях биха могли да се реализират. Но, ако поне част от технологичните нововъведения бъдат изпълнени, подберат се качествени служители, то оттам нататък органът може да действа безпристрастно и много по-активно.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: 9. България продължава да е единствената държава-членка на Европейския съюз, която няма реални резултати в борбата с корупцията, като едновременно страната е лидер по брой органи с антикорупционни правомощия. Считате ли, че разделянето на дейността по отнемане на незаконно придобитото имущество от политиките по превенция на корупцията, разработването на мерки за нейната превенция и противодействие на корупцията сред лицата, които заемат публични позиции в два отделни органа ще доведе в стратегически план до постигането на реални резултати в тази сфера и защо?

Съдия Ивайло Иванов: Ами като цяло, както споменах преди малко в отговор на предходен въпрос, приемам критиката за липсата на устойчиви резултати от борбата срещу корупцията по високите етажи на властта, по-скоро за основателна. И това не е мое мнение. Това се потвърждава в доклада на Европейската комисия за върховенството на правото за 2025 година, от докладите за изпълнение на ГРЕКО, групата държави срещу корупцията към Съвета на Европа, мониторинговия механизъм на Съвета на Европа в тази област и както споменах, в публикувания на 17 юли 2026 година, доклад на Европейската комисия за 2026 година. Той отчита известен институционален напредък само чрез възстановяването на Комисията за противодействие на корупцията, органът, за който се провежда настоящият избор, като се сочи, че все още

липсват резултати при разследванията, наказателните преследвания и окончателните съдебни решения за корупция по високите етажи на властта. Основателна е препоръката Комисията за противодействие на корупцията да се преведе изцяло в действие, така че ефективно да осъществява както разследващите, така и превантивните си функции. Надявам се това да се осъществи. А по отношение въпроса за разделянето на правомощията, считам, по принцип, че разделянето на функциите по противодействие на корупцията от функциите по отнемане на незаконно придобитото имущество е разумна мярка. То ограничава съсредоточаването в един орган на (и без това Комисията е орган с множество функции) оперативно-издирвателни и разследващи правомощия, от една страна, и на правомощия по установяване, обезпечаване и отнемане на незаконно придобитото имущество, от друга. Само по себе си, подобно разделяне не е антикорупционна стратегия, поради което дейностите по разкриване и разследване на корупция и отнемането на незаконно придобитото имущество, т.е. тези, които попадат в правомощията на Комисията за противодействия на корупцията и на Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество, изискват координация, защото данните за придобиване и разпореждане с имущество имат значение и за двете производства, и основният риск е прекъсването или забавянето на обмена, което би установило своевременното установяване на имуществото и налагането на евентуални обезпечителни мерки. Самото взаимодействие между двете комисии е предвидено в чл. 42 от Закона чрез съвместната инструкция, която трябва да се приеме на основание чл. 42, ал. 2. Така че, по-скоро считам мярката за добра, защото предотвратява прекомерна концентрация на правомощия и разпиляването на профила на Комисията. От друга страна обаче, при разделянето ѝ трябва да държим сметка за необходимостта от координация. Тоест това е предвидено в самия закон - уведомяване, когато има разминаване повече от 12 500 евро. Координация на правомощията по проверка на имуществото и вече формалното производство по отнемане и обезпечаване от гледна точка на Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество, но по-скоро оценявам мярката като положителна.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Добре, благодаря!

10. Ако след две години се наложи да отчетете изпълнението на концепцията си пред Върховния административен съд, кои резултати бихте определили като доказателство за успешен мандат? Предполагам, че са имали предвид Върховния касационен съд и това е техническа грешка.

Съдия Ивайло Иванов: И аз така разбирам въпроса. Като искане да посоча по какви проверени показатели и какво е изпълнението на концепцията след две години. Избиращият орган в тази процедура е Върховният касационен съд, а не Върховният административен съд, но пък

по закон Комисията се отчита пред Народното събрание в шестмесечен срок и в едногодишен срок. Независимо пред кой орган би следвало да отчете изпълнението на концепцията си, то за мен успех ще бъде, предвид две годишния срок, ако бъдат приети всички подзаконовни нормативни актове, които са посочени в § 13 от ПЗР и то да бъдат не само формално приети като използване на актове на предходния антикорупционен орган, а да бъдат, както обосновах, прегледани и обсъдени на организирани кръгли маси по въпроса, с представители на обществени организации, специализирани неправителствени организации, на правни учени, висши учебни заведения, прокуратурата, на съда, т.е. максимално широк кръг от участници, които са заинтересовани от изработването на подзаконовата нормативна уредба такава, че тя да създаде една действително работеща комисия. Това ще бъде безспорен успех, който бих могъл да отчетя.

Второ, ако тази система, за която споменах, която така или иначе е предвидено да се изгради в осемнадесет месечен срок от влизане в сила на закона - „единната система за електронни декларации“, ако това бъде направено по начина, по който аз, без да съм дотам технически подготвен, си го представям, тоест да дава възможност за анализ, а не просто за подаването на декларации по електронен път, което ще е много удобно за деклараторите, но ще лиши самата електронна система от всякаква аналитична стойност, с възможност за надграждане със следващи модули, внедряване на нови регистри и извличане на информацията от тях. Това, ако стане, за мен ще е безспорен успех. Естествено, при отчитане на резултатите да се спазва Закона, Комисията да си упражнява правомощията безпристрастно, не селективно, и качествено. Трябва да има разумна продължителност на производствата пред Комисията. Резултатите от обжалването да се вземат предвид, т.е. да има обратна връзка, вкл. и административните производства на Комисията, които вървят по оспорването по АПК, вкл. и наказателните по НПК, при упражняване на следващата функция. Тоест това биха били качеството на работата, изграждането на електронната система за декларации, с възможност за нейното надграждане и развитие, и приемането на всички подзаконовни нормативни актове – правилници, инструкции, наредби и подбора на кадри. Това са четири неща, които ако успея и ако се случат така, както си ги представям, това за мен би бил личен успех.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Последният въпрос от тази група въпроси. 11. По какъв начин ще бъде направено функционалното разпределение на отговорностите между членовете на Комисията?

Съдия Ивайло Иванов: Функционалното разпределение трябва да подпомага подготовката и изпълнението на решенията на Комисията. Не трябва при разпределение на функциите при петчленен орган това да превръща членовете в своеобразни „собственици“ на определени ресори.

Няма как един член на Комисията, която е замислена и реализирана от закона като колективен орган, да изझे функцията на самия орган. Тоест при разпределението на отговорностите, съответният член на комисията трябва да си има ресор, но той трябва да е само подпомагащ до вземането на решението и изпълнител след вземането, т.е как да се изпълни, така че да не се изземат правомощията нито на колегиалния орган, нито на председателя, съответно по чл. 15 и чл. 16 от Закона. Затова вътрешното разпределение не може да дава право на отделен член на Комисията да решава въпрос, който законът е възложил на петчленния състав. Вътрешното разпределение и на функциите му трябва да бъде уредено в правилник по чл. 6, ал. 4, който да е приет от Комисията . Практично е да се вземат предвид качеството и професионалният опит на подчинените, за да бъдат те полезни с експертния си потенциал. За да не се създават персонални центрове на власт, трябва да се ротира председателството и ресорите, за да не се получава капсуловане, примерно в същия едногодишен срок. По този начин, едновременно би се улеснила работата по подготовката и приемането на решенията и тяхното изпълнение от служителите, без да се изземват правомощията на колегиалния орган.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Сега групата въпроси, насочени към Вас.

Първият въпрос: В концепцията Ви изтъквате елементи от длъжността Ви като съдия като положителни предпоставки за заемане на позицията на член на КПК. Имате ли конкретен опит в борбата с корупционни явления във Вашия професионален път?

Съдия Ивайло Иванов: Имам известен опит в разследването по досъдебни производства, макар да не съм бил специализиран по корупционни престъпления, но това е много специфична област на работа. Пряк опит по разследване на такъв тип престъпления нямам. Не бих представял този опит, естествено като такъв на разследващ инспектор или на оперативен работник на КПК, но пък и функцията на члена на Комисията е различна. Членът на Комисията следва да определя приоритетите, да задава общите решения, докато конкретното разследване и оперативно-издирвателната дейност е в правомощията на служителя на Комисията.

Съдия съм повече от 18 години, като по настоящем и от 2019 г. разглеждам административни дела. Това донякъде, и казвам донякъде, защото не съм се занимавал пряко с антикорупция, според мен е полезно, защото има и административни производства, които се развиват пред Комисията, като нейната дейност не е само оперативно-издирвателна и разследваща. И още нещо, бях обосновал, че е полезно за всички органи на Комисията да са специализирани по сектори, като самият закон предвижда анализ на корупционния риск по сектори. Един административен съдия постоянно проверява как се упражнява публичната власт и

административните правомощия и съм разглеждал административни дела, които онагледяват къде биха се появили корупционни рискове, т.е как се упражняват правомощията от администрацията, като административният съдия контролира позитивното упражняване и когато то е незаконосъобразно и осъществява нарушение или престъпление това е работа на антикорупционната комисия. В този смисъл, считам, че би било полезно, и пак казвам, без да съм тясно специализиран - нямам пряк антикорупционен опит, но ролята на член на антикорупционната комисия е различна.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Вторият въпрос: Предлагате да бъде извършена пълна инвентаризация на предадените от ДАНС и ГДБОП архивни и действащи дела на оперативен отчет, включително преглед на начина на използване на оперативни способности и специални разузнавателни средства. Как ще бъде извършена проверката от страна на Комисията за законосъобразност по тези дела, без да се допуска намеса в текущи разследвания, и на какво правно основание?

Съдия Ивайло Иванов: Въпросът е интересен и до голяма степен и технически. Действително, съгласно чл. 17, ал. 3 от Закона, контролът върху дейността на Комисията по Глава Шеста, тоест превенцията на корупцията и оперативно-издирвателната дейност, е възложен на Националното бюро за контрол на специалните разузнавателни средства и на ресорната парламентарна комисия, а не пряко на ръководството на Комисията за противодействие на корупцията. Затова, принципно и опасенията на задаващия въпроса, вътрешният преглед на КПК не може да се превърне в такъв паралелен общ контрол за законосъобразност върху прилагането на СРС и да замести компетентността на тези органи, нито пък да проверява дали съдът законосъобразно е издавал разрешенията за прилагането им.

От друга страна, § 6 и § 7 от ПЗР на Закона предвижда предаването на оперативните дела от ДАНС и ГДБОП, съответно архивни и действащи, на Комисията за противодействие на корупцията. Това занапред са нейни документи, поради което е немислимо те да бъдат приети, без да е ясно какво се приема. Най-малко като брой дела, дали документите по тях съответстват на описите. Няма как на доверие тези дела просто да бъдат приети от органа. Трябва да е ясно дали съответстват на описите, колко броя дела, какъв е процесуалният им статут, кой ги предава, тоест трябва да бъде извършена пълна инвентаризация. Това е дейност, която и съдът извършва – инвентаризация на делата. Няма как да бъде по-различно и при друг държавен орган. Целта на тази инвентаризация, на първо място, е да се установи фактическата наличност на делата, съответствието им с предавателните описи, документалната им цялост, правилното им класифициране, защото оперативните дела са сбор от документи по

смисъла на Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ) и ако в тях има документ, който е класифициран, съответният гриф за сигурност – най-високият, се прилага за целия сбор от документи. И трябва да се провери кой е имал достъп до тези дела, ако е установимо, разбира се, тоест дали още при приемането им са спазени правилата на ЗЗКИ. Това е необходимо, поради простата причина, че от момента на приемането им Комисията ще носи отговорност за поверените ѝ дела и информационни фондове, защото такива идват от Сметната палата.

Както казах, оперативните дела могат да съдържат данни за оперативни способности, за негласни сътрудници, за използване на СРС, за оперативни отчети и други категории, които са държавна тайна по приложение № 1, раздел II, т. 3, 5, 6 и 9 към чл. 25 ЗЗКИ. Съответно, тази информация, която най-вероятно е държавна тайна, според приложението, може да бъде класифицирана с гриф „Секретно“, а може и „Строго секретно“ в някои случаи, предвидени от закона.

За самите членове как ще бъде извършена проверката? Тъй като предполагам, това е голям обем материали, тя няма как да бъде извършена еднолично от членовете на Комисията. От гледна точка на ЗЗКИ, за членовете на Комисията не се извършва проучване за надеждност и от момента на встъпването им в длъжност, те получават по право достъп до всички нива на класифицирана информация за срока на заемане на длъжността, при спазване, естествено, на принципа, който важи в целия ЗЗКИ „необходимост да се знае“. Кога се знае – когато е взето решение, както пише в закона: „по установения ред е взето решение в закрито заседание - чл. 39, ал. 1, т. 9 и ал. 3, т. 6 ЗЗКИ. Тоест за членовете на Комисията не е необходимо проучване, те имат право да проверяват. Това е непосилна задача, защото Комисията, в петчленния си състав трябва да приема и подзаконови нормативни актове и образци на декларации, и образец на сигнал, вътрешни правила, множество.

Изхождайки от структурата на закона, това, което мога да предложа, не знам сега на практика как ще е, защото трябва по § 15, ал. 1 ПЗР Министерския съвет да уреди въпроса със сградите, с преходния режим. Не знам с какви служители ще разполага Комисията.

Поради броя и чувствителността на делата, идеята ми беше Комисията с изрично решение да приеме правила за инвентаризацията, особено на архивните дела, от предварително определен екип от служители, които са преминали обучение, имат разрешение за съответното ниво на класифицирана информация. Примерно от ДАНС, още преди да дойдат делата, трябва да се знае с какъв гриф за сигурност са. За да знаем служителите, с които евентуално ще разполага Комисията, тези, които ще минат на служба от Сметната палата или други служители, кой от тях има достъп, защото за тях не е по силата на закона, а с разрешение. Да се знае кой от тях има достъп до съответното ниво на класифицирана информация, за да можем да ги включим в някакви групи, които да извършват

инвентаризацията. Тези служители, които ще преминат по § 3, ал. 6 от ПЗР от Сметната палата, ако им бъде издадено, но нямат съответните разрешения, въз основа на решение на Комисията, разбира се, или въз основа на приетите правила за инвентаризация, разрешение за достъп до класифицирана информация, могат да подпомагат Комисията при инвентаризацията. За да е ясно точно какво се приема, на каква база е това производство, въобще съответства ли на документите, които се предават на описите, които се представят от съответната приемаща служба. Всичко трябва да бъде изпитано документално, защото това е отговорност.

В концепцията си съм представил и една друга идея, която сега ще защита, за съдържателен на второ ниво преглед на архивните оперативни дела. Действително, такъв преглед е допустим само доколкото е необходим за изпълнение на конкретно правомощие на КПК. Само че едно от правомощията на КПК е проверката на почтеност на служителите и конкретно на служителите, които желаят да преминат на служба по § 4 от ПЗР. Правното основание за приемане на правила за почтеност е в чл. 15, ал. 1, т. 10 и чл. 23, ал. 3 от антикорупционния закон, а според легалната дефиниция на § 1, т. 6 от ДР, проверката има за цел да установи дали лицето е изпълнявало правомощията си честно, почтено и в съответствие с Конституцията и законите. Идеята ми е следната: по тези архивни оперативни дела са работили конкретни служители. Много е вероятно тези служители, бивши служители на предходния антикорупционен орган, които са преминали на служба в други държавни специализирани органи, да желаят да се върнат на държавна служба. Комисията е длъжна да извърши проверка. Проверката за почтеност съгласно легалната дефиниция, пак отбелязвам, дали служителят е изпълнявал правомощията си честно, почтено и в съответствие с Конституцията и законите. Това е съдържанието на проверката за почтеност. Тя има едно твърдо ядро. Има едно твърдо ядро да се проверят обстоятелствата, които по принцип подлежат на деклариране по силата на закона, но не се ограничаваме само с това. Идеята ми е да видим как са работили тези служители, по тези дела. Мотивирани ли са исканията за прилагане на специални разузнавателни средства, извършвани ли са съобразно приложимата нормативна база, ритмични проверки, действия. Тоест действително как са работили, без, естествено, да навлизаме в проверка на начина на упражняване на правомощията на други органи. Целта е да видим това, което зависи от бъдещите служители на Комисията, те как са го изпълнявали реално при предходния орган. Това е за архивните дела.

За действащите дела, трябва да се предават, както пише в закона, в 6-месечен срок от изграждането на самостоятелни оперативно-издирвателни звена от Комисията, като дотогава Комисията може да иска помощ от МВР. Там качеството на работа ще бъде преценявано от служителите и от преките ръководители на тези служители, на които делата ще бъдат разпределени, които ще ги наследят. Но, приключилите дела, това е една

служебна история. По нея може да се съди, без да се правят кардинални изводи, за нарушения или престъпления, но реално това е документирана история как работи това лице и то иска да премине на служба в Комисията. Според мен правомощието на Комисията е безспорно да провери дали и как е работило лицето, защото едно е служител, за който не знаеш нищо. Дали му е налагано дисциплинарно наказание, дали му е обръщано внимание от прекия му ръководител, а друго е да имаш документална следа за начина му на работа. Но за тази по-съдържателна проверка, мисля, че тя е от компетентността на самите членове на Комисията. Другите служители трябва да бъдат използвани само за техническата дейност при инвентаризацията на делата. Това е същото, както един върховен съдия проверява, който проверява актовете на колегата си при едно производство по атестация. Идват служители, които трябва да видим как са работили – кандидати за служители. Това са кандидати, не се взимат никакви решения, които касаят съществуващи служебни правоотношения. Това е идеята ми – да се извърши техническа инвентаризация, а при данни, да се извърши малко по-съдържателна проверка. Това, естествено, трябва да бъде разписано в правилата за проверка на почтеността, че в случай че лицата, които имат право да преминат без конкурс от предходния орган, всъщност това замества конкурса, тези лица са освободени от общото задължение по чл. 23, ал. 1 от Закона да се явяват на конкурс. Предполага се, че те имат необходимата експертиза, доказана при работата им в предходния антикорупционен орган, затова преминават без конкурс, само с проверка за почтеност. Логично е, след като това е така, да видим дали всъщност действително те са работили добре. Ако е така – чудесно, тези служители не трябва да се губят. Това е една от другите ми идеи, че служители, които работят добре, почтено, имат капацитет, трябва на всяка цена да бъдат задържани, за да се предотврати текучество към други органи.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Третият въпрос: На стр. 21 - 22 от концепцията Ви предлагате специализация на разследващите инспектори по сектори, като делата се разпределят случайно в рамките на специализираните звена. Как ще предотвратите трайното концентриране на чувствителни разследвания в ограничен кръг служители и формирането на затворени групи, върху които може да бъде упражняван натиск?

Съдия Ивайло Иванов: Според мен, специализация действително е необходима, защото корупционните рискове, примерно в обществените поръчки, в здравеопазването или в енергетиката са от различно естество. Тоест корупционният риск се реализира различно и се разследва различно, в зависимост от сектора, в който се е проявил. За разследващите инспектори не е достатъчно, а е необходимо условие, но не е достатъчно да имат отлични познания по наказателно право и процес. Значи, те трябва да

познават секторното законодателство. Секторното законодателство в секторите, в които изпълняват публичните си правомощия лицата по чл. 5. Това стои в самата дефиниция – изискването на закона е да имаш специализиран антикорупционен орган. Това е самата цел на закона – да имаш орган, който действително познава в детайли особеностите в съответните сектори и на съответните престъпления. Така че, моята идея е да има специализация по сектори. Тоест по секторите, посочени за лицата, които изпълняват публични задължения. Разбирам опасенията зад въпроса, че всъщност ако е прекалено тясна специализацията, би се стигнало до нарушаване на законоустановения принцип за случайно разпределение на досъдебните производства. Това е така, но между другото, този въпрос стои и при съдебните дела – при специализацията на съдилищата по отделения. Изходът от него е следният: секторите, които ще бъдат обособени, да обхващат няколко сходни направления, примерно проверяват НАП, митници и други органи, които изпълняват контролни правомощия върху събирането на държавни вземания – мита, данъци, задължителни осигурителни вноски. Те са специализирани върху секторното законодателство, но понеже се обхващат няколко категории, т.е. сектори на регулиране, секторите, които се обособяват по този тематичен начин, ще включват достатъчен брой разследващи инспектори, за да може в рамките на звеното действително да се спазва принципът на случайно разпределение и не само, а и на равномерно натоварване на служителите. За да не става така че в някои сектори, които традиционно са по-проверявани и са установявани, има повече разследвания, да са много по-натоварени от други сектори, в които разследващите инспектори да имат по едно, две или три досъдебни производства. Освен това е възможно, след обучение служителите да бъдат ротирани. Виждането ми е такова, трайното концентриране на разследвания може да бъде предотвратено като се групират сектори по направления по чл. 5, които са сходни, в достатъчен обхват, за да включват достатъчно много служители. Сега, не знам какъв ще е щатът на разследващите инспектори в Комисията. Това е бъдещ въпрос, след приемане на Правилника и бюджета и т.н. Трябва да има достатъчно много служители, между които делата да бъдат разпределяни в рамките на сектори, които разглеждат сходни дела. Като трябва да бъде запазена възможността за ротирание на служителите, което пък, това е известно, че всъщност специализацията е необходима, но понякога човек, да го кажем разговорно, се изхабява. По този начин, това е ново предизвикателство, може да бъде преместен след съответното обучение. Мисля, че това е достатъчно като мярка.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Четвъртият въпрос: Предлагате изграждането на Национална карта на корупционните рискове, която да съдържа секторни профили, типични корупционни схеми, уязвими длъжности и индикатори за ранно

предупреждение. По какви обективни критерии ще се определят рисковете и тяхната тежест, ще бъде ли методологията публична и как ще се проверява дали даден индикатор действително установява корупционен риск?

Съдия Ивайло Иванов: Всъщност, тази Националната карта на корупционните рискове се основава на множество разпоредби в закона, които уреждат функцията по превенция на Комисията – чл. 46, т. 2, чл. 48, ал. 1, т. 1, 4 и 5 от антикорупционния закон. Както отбелязах при презентацията на концепцията си, аз съм предложил технологично решение за всяка функция на Комисията – тук конкретно е за функцията по превенция.

Ролята на такава Националната карта няма да е „произвежда виновни“, а да се насочват ограничените ресурси на Комисията за превенция и контрол към местата, където уязвимостта е най-голяма. На практика, тя ще бъде превантивен аналитичен инструмент, такъв има Европейската комисия. Самият закон възлага на Комисията да извършва секторни анализи, да идентифицира и анализира рискови зони за корупция, както и да разработва методологии за оценка на риска, предполагам, че въпросът е в тази връзка.

За да бъде по-конкретен – как си го представям. Рискът може да бъде оценяван по две основни групи критерии: първо - колко вероятно е да се прояви, и второ - колко тежки биха били последиците. Вероятността се увеличава например при, както споменах, в сектори, където лицата, които заемат публични длъжности, имат широка дискреция, широко право на преценка. Има съсредоточаване на контролни и решаващи правомощия, има законодателство, което предвижда чести изключения от общия ред, и за което вече са установени повтарящи се нарушения. Тоест вече имаме установени със съдебен или административен акт повтарящи се нарушения в съответния сектор. Това е за вероятностите.

Последиците могат да бъдат оценени, втората група критерии, по размера на засегнатия публичен ресурс, защото корупцията нанася финансови вреди на държавата, но не само. Може да е по броя на засегнатите граждани, може да се касае за някаква важна обществена услуга, съответно значението и какво е. Това също трябва да бъде взето предвид при оценяване на последиците.

Другото, което според мен е много важно при изработването на методологията, възможността установеният корупционен риск да се възпроизвежда системно. Тоест колко пъти това може да стане според установените специфики на сектора. Ако това може да става много често, тоест е налице установена схема, която може да се мултиплицира, това просто трябва да „светне червено“, образно казано.

Давам един пример: кога трябва да се прилагат коригиращи коефициенти, тоест да се намалява рискът с нашата професия – професията на съдията. Тоест трябва да се отчитат и специфични фактори,

включително естеството на дейността. Съдията решава делата по вътрешно убеждение. Това на пръв поглед може да изглежда като фактор, който увеличава вероятността за риск – ами ако реши така, ако реши иначе. Но не е работа на антикорупционната комисия да проверява как един съдия ще си решава делата и това съм го отбелязал изрично като критика още в началото на концепцията.

Тоест тази преценка стои в сърцевината на правосъдието, без нея то се лишава от смисъл. И този факт, специално за съдебната система – за решаването по вътрешно убеждение, за разлика от администрацията, когато действа при оперативна самостоятелност, там се прилага чл. 13 АПК, липсва подобна норма, освен закона, която да е аналогична за съда. Всъщност, този неправилно повишен риск трябва да бъде съответно коригиран по отношение на съдебната власт, в конкретния пример.

Всички тези неща в методологията трябва да са публични – начинът, по който се изчислява рискът, коригиращите коефициенти – това трябва да е публично, за да знаят засегнатите лица по какъв начин се извеждат данните, въз основа на които Комисията си упражнява превантивната дейност.

От гледна точка на степента на вероятност да се реализира рискът, не всички източници на данни сега ще имат еднакво значение. Влезлите в сила административни и съдебни актове – примерно одитните доклади, констатации на Сметната палата, на Комисията за държавна финансова инспекция, на ИА „Одит на средствата от Европейския съюз“, тоест такива одитни констатации, официалните данни ще имат по-голямо значение, отколкото данните от един сигнал или данните, които се съдържат в журналистическа публикация, която може да изпълнява функциите на сигнала, ако отговаря на изискванията на закона. Тоест основната методология трябва да е изцяло публична. Непублични, според мен, могат да останат само конкретни данни, примерно оперативни подробности, но не и логиката, по която се определя рискът. Тя трябва да е публична. И пак казвам, нито един индикатор не трябва да означава корупция. Това е просто индикатор за човешка проверка, спестява усилия и часове работа на служителите на Комисията.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Преминаваме към следващия *пети въпрос*: В концепцията Ви залагате на използването на изкуствен интелект при анализа на обществени поръчки, законопроекти, свързаност между лица и други рискови обстоятелства. Кой ще разработва и обучава тези системи, върху какви данни ще работят и как ще бъдат гарантирани независим одит и установяването на системни грешки или пристрастия? Кой ще носи отговорност, ако неправилен резултат от системата стане основание за проверка на конкретно лице?

Съдия Ивайло Иванов: Сложен въпрос. По мое виждане, не бих възложил на един външен изпълнител едновременно да създава такава система, да определя данните върху които ще се обучава тя и да я оцени и да удостоверява собствената ѝ надеждност. Още при разработването на техническата спецификация това трябва да бъде възложено на екип и от юристи, специалисти по данни, специалисти по киберсигурност, по обществени поръчки, защита на личните данни и права на човека да стане при ясна техническа спецификация и разделени отговорности, защото тя най-вероятно е мащабна дейност, която може да се раздели на позиции при възлагането ѝ. Комисията трябва да запази пълен контрол върху разработената аналитична система. Комисията отговаря за нея.

На втората част на въпроса - върху какви данни ще работят и как ще бъдат гарантирани независим одит и установяването на системни грешки аз смятам, че обясних. Това са преди всичко данните, които са получени чрез автоматизиран достъп до официалните регистри на други държавни органи по чл. 71 от антикорупционния закон. Като тръгне Единната система за електронни декларации по чл. 63, ал. 8 от закона, т.е. тя трябва да е самопопълваща се декларация. Ако трябва от Агенция по вписванията да се черпи информация. Тук може да се надгради с най-различни регистри. Всичко, което би представлявало интерес в Комисията и след анализ се окаже полезно, трябва да бъде така разработено, че да може с отворен програмен интерфейс да бъдат интегрирани тези регистри. Това може да бъде предвидено още в съвместните инструкции по чл. 42, ал. 2 от Закона. Как ще се гарантира, че ще работи разумно? Въобще преди да бъде обявено, че ще се прилага, трябва да бъде пусната в тестови режим и да има преходен период, че системата ще работи паралелно със служителите и нито един от нейните резултати няма да има самостоятелно основание, за каквато и да е проверки. Ще се проверява дали тя работи надеждно. Това е абсолютно възможно да стане и по този начин ще се измери какъв процент необосновани оценки дава, дали не проявява евентуална предубеденост към определени категории лица по чл. 5 от закона, и ако констатациите и се разминават с резултатите от действителните проверки, значи настройката не е наред и не трябва да бъде въвеждана в експлоатация по този начин. Трябва да бъде преработена.

Не трябва да се допуска състояние, и мисля, че това може да бъде написано именно в методиката, още преди възлагането ѝ за изработването, това което е типично до голяма степен за системите с изкуствен интелект, че имат така наречената „черна кутия“, т.е. ти не знаеш по какъв начин данните, които анализира системата, по какъв принцип са свързани. За това критериите трябва да са написани в методиката. По този начин всяко лице ще може да се запознае как КПК обработва данни за лицата и използва системи с изкуствен интелект.

Когато КПК обработва данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на

престъпления, приложими са Член 11 от Директива (ЕС) 2016/680 и съответстващият му режим по чл. 52 от Закона за защита на личните данни. Дори да има елементи на профилиране, а да бъдем честни има, това профилиране няма да се основава само на личните качества или на някакъв личен профил на съответното лице, а ще се основава на допълнителни, проверими обстоятелства, т.е. няма да е класическото профилиране. В интерес на истината, отговорността я носи Комисията. Ако нещата не се получат добре, мисля, че с открит подход и с тестовия период, в който да се види, че системата е надеждна, това може да бъде гарантирано.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Благодаря! Преминаваме към предпоследния *шести въпрос* от тази група: Предлагате основан на риска подбор на имуществените декларации за задълбочена проверка чрез автоматизирана система. Ще бъде ли публична методологията за този подбор и ще може ли проверяваното лице да узнае кои конкретни обстоятелства са довели до определянето му като случай с повишен риск? Заповядайте!

Съдия Ивайло Иванов: Благодаря!

Аз мисля, че във връзка с другите функции на Комисията, както с националната карта на корупционния риск там беше свързана подобна система с функцията по превенцията., т.е. за всяка една от ключовите функции на Комисията може да бъде разработен модул. Може да бъде разработен модул към електронната система на КПК, включително и в производството по проверка на имуществените декларации.

Отговорът ми е положителен. Да, методологията трябва да бъде публична в основната си част. Важно е обаче да се уточни, че чл. 70, ал. 1 изисква проверка и анализ на всички декларации. На този етап не възникват никакви негативни последици. Рисковият модел не може да освобождава декларации от проверка. Той може само да определя последователността, дълбочината и допълнителния експертен ресурс.

Публични следва да бъдат категориите критерии, използваните видове данни, ролята на човешката проверка, ограниченията на рисковия резултат, валидирането и редът за корекция на грешки. Допустимо е да не се огласява точната комбинация на отделни технически прагове на обстоятелствата, водещи до подбор на декларацията за задълбочена проверка, когато това би позволило лесното заобикаляне от други задължени лица.

В основната си част методологията трябва да бъде публична с изключение на конкретните технически прагове.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Благодаря! Преминаваме към последния *седми въпрос* от тази група: Как ще действате, ако трима членове формират устойчиво мнозинство и системно отхвърлят Вашите предложения? Заповядайте!

Съдия Ивайло Иванов: Благодаря Ви!

Това много прилича на съдийската работа. Работата в състав. Като съдия ще кажа, че устойчивото мнозинство не е непременно неправомерно мнозинство и съм готов да приема факта, че може да не съм прав. В петчленен орган е възможно трима членове последователно да имат различна правна или управленска преценка от моята. Абсолютно е нормално. Колегиалността, по мое виждане, изисква да умееш да убеждаваш, но пък и да признаеш по-силния аргумент на колегите си. Ако решенията са законни и мотивирани, аз съм съгласен и съм длъжен да уважавам правилото за мнозинство по чл. 15, ал. 2, дори да не съм съгласен.

В тези случаи обаче, ако трайно ми се отхвърлят предложенията, бих поискал ясни мотиви защо, къде съм сбъркал. Ако несъгласието остане и не бъда убеден в разумността на мнението на мнозинството, бих изложил мотивирано особено мнение по чл. 15, ал. 3 и бих настоявал фактите и правните аргументи да бъдат точно отразени в протокола.

Подходът ми би бил различен, ако имам конкретни данни за конфликт на интереси, външен натиск, предварителна договореност или съзнателно нарушение на закона. Тогава бих настоявал за отвод, пълна документална следа и сезиране на компетентния орган при данни за нарушение или престъпление. Не бих подал оставка, само защото съм в малцинство. Тя би била последна мярка, единствено ако участието ми обективно е лишено от смисъл и законовите средства за реакция са изчерпани.

Готов съм да приема чуждото мнение, дори и да не съм съгласен с него.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Благодаря! Преминаваме към последния модул въпроси, зададени от съдии от Върховния касационен съд.

Първият въпрос: Защо се кандидатираме за участие в изборната процедура за член на КПК, провеждана от Общото събрание на съдиите от Върховния касационен съд (които в голямото си мнозинство не биха могли да имат преки впечатления от работата Ви като съдия), а не участвате в същата процедура, проведена от Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд?

Съдия Ивайло Иванов: Благодаря Ви за въпроса!

Краткият ми отговор е, защото Ви вярвам. Вярвам, че ВКС е способен да произведе един честен и открит избор, независимо дали ще бъде избран или не, дори и да съм единствен кандидат.

А иначе разбирам логиката на въпроса. На пръв поглед, действително изглежда естествено един административен съдия да участва в процедурата пред Върховния административен съд, а Общото събрание на съдиите от Върховния касационен съд да избере съдия от общите

съдилища, например колега наказателен съдия, който ще има непосредствен опит по дела за корупционни престъпления.

В същото време, аз не съм се самономинирал. Бях предложен от съдия Владислава Цариградска, която е наказателен съдия от Окръжен съд - Плевен. След като се запознах с мотивите за предложението ѝ, първоначално изложени в личен разговор с нея, и прецених отговорността, която тази номинация предполага, дадох съгласието си.

Вярно е също, че голяма част от съдиите във ВКС нямат преки впечатления от ежедневната ми работа като съдия, освен в далечното минало, когато съм бил младши съдия в Окръжен съд - Русе. Но процедурата не е атестация, основана на впечатления от работата на кандидата в долустоящата инстанция. Именно затова тя е публична и включва професионална биография, концепция, въпроси и проверка на начина, по който кандидатът аргументира и защитава позициите си.

Надявам се да съм изложил визията си в тази документи, които са и публични, по начин, по който да даде възможност на Общото събрание на съдиите от ВКС да се запознаят нея, а сега и с изслушването ми да придобият непосредствени впечатления от мен като човек. Да го кажем така - защото Ви вярвам. Това е.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева:

Благодаря! Следващият *втори въпрос* е: Как се тълкува понятието за неотложност по смисъла на чл. 161, ал. 2 НПК и какви са правозащитните стандарти за извършване на действията по претърсване и изземване в хода на разследването? Заповядайте!

Съдия Ивайло Иванов: Това е интересен въпрос, има и сериозни законодателни изменения. Разпоредбата, във връзка с която е поставен въпросът, предвижда извършване на претърсване и изземване в неотложни случаи без разрешение на съдия, с последващо одобряване на протокола за съответното следствено действие в досъдебното производство. До голяма степен причините, при които подобно извършване в отклонение и на правото на неприкосновеност на жилището по чл. 33 от Конституцията на Република България и чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека, се съдържат в самата норма - в неотложни случаи, казва законът, когато това е единствена възможност за събиране и запазване на доказателствата. Съображения като оперативна изненада на лицата и обстоятелствата, при които самите разследващи органи, макар да са разполагали с време за планиране на операцията, са създали в случая неудобство и трябва да се извинят.

Европейският съд за правата на човека вече е имал възможност в делото срещу България изрично да подчертае, че у нас, поне в част от случаите, последващият контрол за законосъобразност върху извършеното претърсване и изземване е формален. В това дело е посочено, че по одобряването всъщност е липсвало каквото и да е съдебно определение,

извън положения подпис и печат „одобрявам“ от съответния съдия или от съответния съд, или съда който е компетентен по мястото на извършване на действието. Това не е достатъчно и от гледна точка на правозащитните гаранции е необходимо мотивирано определение, в което съдът ясно да покаже, че е извършил пълноценен контрол при нарушаването на едно такова конституционно гарантирано право, каквото е неприкосновеността на жилището, а и човешкият живот. Едно претърсване в помещение нарушава брачния живот, семейния и неприкосновеността на жилището.

Съдът трябва да провери дали има предпоставки по чл. 160, т.е. дали има достатъчно основание да се предполага, че в тези помещения действително ще се намерят търсените вещи.

На второ място, тези вещи в предложението на прокурора, трябва да са точно посочени. Това е друга слабост на разследванията, която Европейският съд по правата на човека е констатирал - липса на описанието, включително и първоначалното разрешение, включително и при одобрителния режим, за който е поставен въпросът по чл. 161. Търсят се вещи, които са предмет на престъплението. Това не е достатъчно и е подчертано в много решения. Трябва ясно да се посочи, каква е връзката на предмета с разследването. Достатъчно е те да бъдат описани по начин, по който биха могли да бъдат индивидуализирани и да бъде извършен съдържателен съдебен контрол.

Имах възможност преди години да бъда командирован в САЩ и техният Върховен федерален съд има една много интересна доктрина, която е абсолютно приложима и при нас - чл. 161, която се възприема от Европейския съд по правата на човека в тази серия български дела, които са свързани с претърсване и изземване.

Преценява се законосъобразността дали разследващият орган има право да е там, където е видял съответният предмет. Влизаш по разрешение, в което търсените предмети трябва да са достатъчно индивидуализирани или да е възможно да бъдат индивидуализирани. Нямах право като разследващ орган да излизаш извън предмета на даденото ти разрешение, защото то определя параметрите, при които въобще е допустимо нарушаването на неприкосновеността на живеещите, т.е. не може под предлог, че търсиш цигари без бандерол да извършваш действия за търсене на огнестрелно оръжие, но имаш право, ако пред погледа ти по силата на самото право, на което ти си там, попадне вещ, която има връзка с предмет на престъпление, имаш право да я изземеш, а ако не, ще ти трябва ново разрешение за търсене на тази вещ. Това е гаранция да не се заобикаля съдебния контрол, още повече при последващо разрешение. Какво разследващият орган е имал намерение да търси при положение, че няма предварително писмо? Единственият вариант е по данните на делото.

Още нещо, което е във връзка с въпроса, са измененията в чл. 163 ал. 2 до ал. 9, които са съвсем нови и публикувани в ДВ, бр. 59 от 30.06.2026 г.

Законодателят, според мен съвсем уместно, с това изменение е създал при всяко претърсване и изземване защитата на лицата да изхожда от това, каква е връзката им с помещението. Винаги, когато се влиза на претърсване, трябва да разясни правото на адвокат и не е необходимо той да е защитник. Лицето няма още никакво качество. Престъплението за извършването на което се проверява евентуалното му участие по чл.162, ал. 2, т. 3 от новия текст, т.е. с измененията в уредбата за претърсванията и изземванията, в нашия НПК въвежда нещо, което в практиката на ЕСПЧ и съда на ЕС отдавна е въведено. Фигурата не е формална, т.е. когато органите имат достатъчно материално основано предположение, че лицето е извършило престъплението, те трябва да му гарантират правата. Нищо, че то е формално и не е привлечено като обвиняем. Нашият НПК, по който и аз, като разследващ полицаи, на времето съм имал възможност да работя, предвижда чл. 219, ал. 2, по който разследващият орган да може да привлече лицето като обвиняем със съставянето на протокол по първото действие на разследването. Поставя се въпросът: как са се отнасяли тези разпоредби - чл. 163, ал. 2 и чл. 219, ал. 2. Дали всяко влизане и претърсване означава привличане? Според мен отговорът е - не, защото в протокола за претърсване и в двата случая трябва да е отразено разясняването на правата. Но правата, когато лицето вече се привлича формално като обвиняем, трябва да отговарят на пълнотата на чл. 55 НПК, т.е. да е ясно волеизявлението на органа и да не оставя съмнение, защото това е изключително важен момент, от който занапред възникват и права за лицето и му се ограничават множество права. А чл. 54 НПК казва, че обвиняемо е лицето, което е привлечено в това качество при условията и по реда на този текст, т.е. в зависимост какво е вписано в протокола за претърсване и изземване, трябва да се направи извод дали това лице е само заподозряно, защото може да се извърши претърсване на жилище на трето лице, което може да не знае, че тези вещи даже са там. Според мен тези изменения на чл. 163, ал. 2 и сл. НПК са уместни, като отразяват една критика към националния законодател, която съществува отдавна, защото на практика, ако на лицето не му бъде разяснено, че има право да не се самоуличава, както беше досегашният режим, органът влиза и му казва да посочи вещите, които търси, като показва разрешението, или още по-лошо – без разрешение. Изхождаме от идеята, че не си знае правата. Посочвайки ги, лицето се самоинкриминира.

Именно на тази опасност е отговор чл. 163, ал. 2 и сл. За да не се заобикаля реда за претърсване и изземване с протоколи за доброволно предаване, което се правеше, а предполагам и, че още се прави, защото законодателят е създал същите гаранции като е изменил чл. 159 НПК, като протоколът за доброволно предаване също трябва да се спре предаването, като ако предавайки вещите, лицето се е самоинкриминирало.

Ако в дома на лицето има вещи, които интересуват разследването, но то не знае за тях, само с влизането си за претърсване и изземването им предизвикват достатъчно стрес в обитателите на жилището. България беше систематично упреквана, че липсва процесуален метод, чрез който да може да се търсят вещи, тъй като не си пострадал, а си трето лице, в чийто дом се намират вещи, които интересуват разследването. Това е изведено и в решенията на съда на ЕС по български дела. В чл. 177а от гледна точка на правозащитния аспект и чл. 177б се предвижда процедура, с която съдът да признае, че действително и законосъобразно като основание за търсене е това, което вече е записано в ЗОДОВ - основание за търсене на обезщетение в чл. 2, ал. 1, т. 10.

Тази тема е широкообхватна и мога само да кажа, че ако бъде избран, погледът ми върху тази материя ще бъде насочен към ограничаване на действия, които не се намират в съответствие със Закона.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Благодаря Ви!

Преминаваме към последния от зададените Ви предварително въпроси - *трети*: Във връзка с изнесените данни за запис на разговор между Вас и съдия Диян Василев, посочени в публикация от 12.05.2026 г. на LEX.BG „След седем часа дебат, ВСС не избра председател на Административен съд – Русе“, както и публикация на „Клуб Z“ от същата дата: „Не говориш ли с Чолаков, друг начин да се оправиш няма“. Как се обосновава осъществяването на подобен запис при нормата на чл. 32, ал. 2 от Конституцията на Република България? Заповядайте!

Съдия Ивайло Иванов: Благодаря Ви! Както обещах ще бъде максимално откровен.

Въпросът е правен и ще започна с правната страна. Ще отделя няколко думи на фактическата страна. От гледна точка на обосноваването, разпоредбата на чл. 32 от Конституцията защитава неприкосновеността на личния живот.

В решение № 1 от 1998 г. по конституционно дело №17/1997 г. Конституционния съд на Република България посочва, че, цитирам: „Конституцията признава и защитава неприкосновеността на личния живот на гражданите - чл. 32; на жилището - чл. 33; на свободата и тайната на кореспонденцията и другите съобщения - чл. 34, но не ги абсолютизира.“ Освен това, продължава цитатът на решението на Конституционния съд - „...в чл. 57, ал 2 от Конституцията се съдържа едно общо положение за всички права на гражданите, което не допуска злоупотреба с тях при упражняването им по начин, който не накърнява правата или законните интереси на други. По смисъла на чл. 57, ал. 2 от Конституцията, при злоупотреба с право, самото упражняване на правото престава да бъде позволено и да бъде защитимо“. Край на цитата от решението на Конституционния съд.

По мое мнение, с оглед на съдържащото се в изявлението на съдия Василев, което имахте предвид и което е изразено в журналистическите публикации, по своето естество накърнява конституционната норма на чл. 117, ал. 2 от Конституцията на Република България и конкретно нейното първо и трето изречение, които гласят: “Съдебната власт е независима и неин основен носител е съдът. При осъществяване на своите функции съдиите, съдебните заседатели, прокурорите и следователите се подчиняват само на закона“. Противодействието от моя страна на това нарушение обезпечава не само спазването на конституционната норма и отстоява независимостта на съда, но и представлява упражняване на правото ми на защита по чл. 56 от Конституцията, когато върху свободната ми воля дали да участвам или да не участвам в процедурата по избор на административен ръководител се оказва външен натиск. И по логиката на Конституционния съд, балансът, който се подкрепя от тълкуването на трайната практика на ЕСПЧ, балансът на взаимните права е едно право, правото на личен живот и в случая темата беше само професионална, не могат да се търсят изводимите последици, когато с това се накърняват фундаментални права, като независимостта на съда и правото на защита. В този смисъл е практиката на Европейския съд по правата на човека. Има множество решения. Аз съм подбрал само едно. Това е решението *De La Flor Cabrera v. Spain*, жалба № 10764/09, 27.05.2014 г., §§ 30–31 и 40–41. Фактичката обстановка каква е - частни детективи, наети за тази цел по това дело, заснемат без съгласие жалбоподателя на публично място, за да проверят твърдение в граждански спор, мисля с негов застраховател, че всъщност той има страх от управление на МПС. ЕСПЧ приема, че видеото попада в личния живот, но отчита ограничената цел, място, обхват и употреба единствено като доказателство, без общо разпространение, както съм процедира и аз. В този смисъл и позовавайки се на практиката, има и други решения и ако е необходимо, бих могъл пред Общото събрание на съда да ги обобщя и да ги изложа.

Самото правило на чл. 32, ал. 2 от Конституцията на Република България допуска изключение, като казва: „в предвидените от закона случаи“. Очевидното изключение, естествено, което за всички се сещаме, е Законът за специалните разузнавателни средства, но той не изчерпва всички възможни случаи.

По мое мнение, защото въпросът е до голяма степен правен, законът, който в тясната хипотеза по моя сигнал допуска това, е именно законът, на който аз съм се позовавал многократно в концепцията си, с който Комисията за противодействие на корупцията ще работи. Това е Законът за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушение. Към този закон изрично препраща точка 5.3. от Кодекса за етично поведение на българските съдии. Тази разпоредба гласи, че за целите на докладване на нарушения съдиите използват поверителни канали за сигнализиране в съответствие с правилата на Закона за защита на

лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения. Същевременно точка 1.2. от Кодекса за етичното поведение на българските съдии установява не само моралното, но и правно задължение на съдията, цитирам: „Да не допуска и да не се поддава на каквото и да е външно влияние, натиск, заплахи, пряка или косвена намеса в работата му, независимо от техния източник, повод или причина“.

Следователно, при опит за подобно външно влияние и натиск, независимо от неговия източник, дали е вътрешен или външен за съдебната система, съдията не само има право, но той е длъжен да подаде сигнал по реда на този закон, защото това е законосъобразното поведение за реакция и за отстояване на правата по чл. 117 от Конституцията на Република България.

Според чл. 154 от ЗЗЛПСПОИ към сигнала могат да се приложат всякакъв вид източници на информация, подкрепящи изложените в него твърдения и/или позоваване на документи, в това число от посочване на данни за лица, които биха могли да потвърдят съобщените данни или да предоставят допълнителна информация като чл. 36 урежда освобождаването от отговорност на сигнализиращите лица за придобиването на информацията, а в приложното поле на закона, съгласно чл. 3, ал. 1, т. 5, влизат и случаите на извършено престъпление от общ характер, за което лице по чл. 5 е узнало във връзка с извършване на своята работа или при изпълнение на служебните си задължения.

Отделно, самият закон, както бях споменал и в изложението си, съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на същия, транспонира в националното ни право правилата на Директива (ЕС) 2019/1937 на Европейския парламент и на Съвета относно защитата на лицата, които подават сигнали за нарушение на правото на съюза.

Трайна е практиката на Съда на Европейския съюз, която изисква националните съдилища да тълкуват националния закон в съответствие със смисъла и духа на съюзното законодателство, т.е. правилата на националния закон, доколкото нашият закон няма преамбюл, трябва да се тълкуват в съответствие и с Директивата, която транспонира.

И в тази връзка, особено показателни са примерите за допустимите действия за събиране на информация, които обосновава сигналът за нарушение, и които са посочени в съображение 92 от Преамбюла на Директивата. Преамбюлът е сравнително дълъг и съм извадил само релевантни части. Примери за допустими източници, за които не се носи отговорност и които могат да бъдат използвани за обосноваване на сигнала. Примери за това са случаите, в които сигнализиращите лица са получили информацията чрез достъп до електронните съобщения на колега или до досиета, до които те обикновено не използват в рамките на своята работа, като са направили снимки на помещението на организацията или са си осигурили достъп до място, до което обикновено нямат достъп.

Когато сигнализиращите лица са придобили или са получили достъп до съответните информация или документи, извършвайки престъпления като например неправомерно проникване или хакерство, тяхната наказателна отговорност следва да продължи да се урежда от приложимото национално право, без да се засяга защитата, предоставена по Член 21, Параграф 7 от настояща Директива.

В случая, при прилагане на четиристепенния тест, който се извежда в практиката на Европейския съд по правата на човека по Член 8, Параграф 2, т.е. дали има намеса в личния живот, дали тя се основава на закона, дали тя преследва законови цели и дали е пропорционална, т.е. дали е необходима в едно демократично общество, както приема в своя текст Европейския съд по правата на човека. При прилагането на този текст, пък е съобразено решението на Конституционния съд, ако въобще можем да говорим за подобно накърняване, приемам, че да, има такава.

Личната сфера на съдия Диян Василев е много по-ниска степен от посочените допустими примери в Директивата. Много по-ниска, т.е. отговаряйки на правния въпрос, чл. 32, ал. 2 от Конституцията предвижда изключения, в случаите, посочени в закона и извън Закона за специалните разузнавателни средства, който е очевидният пример.

Да се върнем на конкретната тема. Никой орган не би имал достъп до такива данни от неформални групи или оказващи опити за неправомерно влияние или други неправомерни действия, ако сигнализиращите лица нямат смелост, особено когато се касае за интерес и правосъдие и се накърнява правото по чл. 117 от Конституцията. Считам, че всъщност Законът за лицата, подаващи сигнали, тълкуван в смисъла на Директивата, която транспонира, попада в изключенията по чл. 32 ал. 2.

Съвсем накратко фактите в обобщение, без да навлизам в подробности, защото съм наясно, че комисията е администратор на лични данни, които аз пазя и пазя репутацията на други колеги и на други лица, които бяха споменати от съдия Василев.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Моля, да не навлизаме в класифицирана информация.

Съдия Ивайло Иванов: Да, да. Тя не е точно класифицирана. Цялото досъдебно производство няма никакъв гриф за класификация, но предполага нарушаване на лични данни. Затова ще се въздържа в публичното изслушване.

Само да обобщя фактите. Аз съм непосредствен участник в разговора. Разговорът беше проведен от моя собствен кабинет, който само аз ползвам. Съдия Василев дойде и ме покани. Нещо повече, след като той ми беше предал посланието, което вече е разпространено от журналистите, аз бях до такава степен потресен и разочарован от начина, по който явно щеше да протече процедурата по избор на председател на съда, че не исках да разговарям с него, особено на тази тема.

Не съм го търсил, не съм го канил да влиза в собствения ми кабинет. Предметът на разговора ни нямаше нищо общо с неговия личен живот, което е условието по чл. 32. Беше изцяло професионален, като касаеше процедурата по избор и думите, че трябва да се откажа от него. Защо - не ми стана ясно.

Освен това, при изготвянето му не съм използвал никакви технически средства. Всъщност най-стандартен диктофон, с който си записвам лекциите и мислите, когато водя упражнение на студенти. Личният ми телефон го бях включил. Очаквах извинение, но съм бил наивен.

В продължение на почти един час се чува как тракам на клавиатурата на компютъра си, как столът ми скърца, как влиза съдебният деловодител, за да ми носи дела, и излиза. След около един час влезе съдия Василев. Там завари съдебния секретар, с който работя, изчака секретарят да напусне кабинета ми и поведе разговор. В начало започна разговор във връзка с общи дела, които разглеждаме по Закона за общинската собственост и след това започна въпросния разговор.

Записът е непрекъснат, не е манипулиран, не е публично оповестяван от мен и съм го представил единствено първо на ГДБОП, защото се съмнявах дали това е корупционно престъпление. По моята представа е някакъв вид опит за принуда, т.е. използвал съм го, както казва чл. 15.4. към Етичния кодекс на българските съдии, за да обоснова сигнала си.

Целта ми беше да запазя доброто име на споменатите други колеги, членове на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, както и на други публични лица, споменати към момента и изпълняващия функцията „председател“.

Предадох го с протокол за доброволно предаване на оперативни служители на Комисията за противодействие на корупцията, като след проверка, самата Комисия единодушно прие, че има данни за нарушение, но прокуратурата прекрати досъдебното производство, което беше образувано. Това са фактите съвсем накратко. Освен това във всички мои изявления, в първоначалния сигнал, в сведенията, в показанията ми, във всички свои процесуални изявления, аз твърдя едно и също.

Твърдя обстоятелствата, които можете и Вие да чуете. Съдия Василев каза, че е решил да импровизира и всъщност да си измисли разговор, какъвто всъщност не е бил провеждан, по неговите думи, за да ме успокои. Всъщност, именно този запис позволява проверка на версията и на двете страни, на показанията им.

Когато при разговора ни попитах съдия Василев дали си държи на думата като съдия и дали ще го каже, ще го потвърди като свидетел, ако бъде разпитан, той ми каза - ще остане „казал-рекъл“ и „дума срещу дума“. Така и стана.

Обещах да съм максимално открит, аз нямам какво да крия от Вас. Беше ми отказано издаването на заверени копия от досъдебното

производство, което е съвсем скромнен обем, което говори само по себе си за работата на предходната Комисия за противодействие на корупцията, която извърши проверката, и която извършваше разследването. Касае се за не повече от 10 страници, които ми бяха предоставени единствено при условията на чл. 70 от Правилника за администрацията на съдилища. Всичките материали, с които разполагам, мога да Ви ги давам и да ги предоставя днес. Първо, за да придобиете действително впечатление от фактите, за да не остават неизказани и неизяснени, и второ, за да спестим разкриването извън вече публично известната от журналистическите публикации, информация и да спазим Закона за защита на личните данни и Общия регламент за защита на данните. Подготвил съм се, ако прецените, че е необходимо. Съвсем кратки са.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Не, благодаря!

Съдия Ивайло Иванов: По този начин отговарям накратко с обобщени факти и с правното ми становище. Касае се за изключение от закона, въз основа на този нов закон, който възпроизвежда европейска директива, и който беше приет след множество скандали на големи корпорации, които се опитват да прикриват нередности.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Благодаря Ви! Поставени Ви бяха всичките въпроси. Сега трябва да попитам членовете на комисията дали нямат допълнителни въпроси към Вас. Съдия Иванова, имате ли въпрос към кандидата?

Съдия Мария Иванова: Не, нямам въпроси.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Съдия Рубиева, имате ли въпроси към кандидата?

Съдия Златина Рубиева: Нямам въпроси към кандидата.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Останалите членове на комисията нямат въпроси, но аз ще Ви задам два въпроса. Ще Ви ги задам последователно.

Единият произтече от Вашето представяне, а вторият произтече от дейността на Комисията.

Да се концентрираме на *първия въпрос* и той е във връзка с това, че неколккратно констатирахте във Вашето изявление несъвършенствата на законодателството в България във връзка, разбира се, с работата на комисията, за която кандидатствате да работите като член. Вие, като член на Комисията, ако бъдете избран, ще работите ли за отстраняване на тези несъвършенства, и ако отговорът Ви е „да“, по какъв път ще търсите отстраняване на тези несъвършенства? Това е първият ми въпрос. Заповядайте!

Съдия Ивайло Иванов: Благодаря Ви!

Както казах, всъщност аз не считам, че Комисията страда от липса на достатъчно правомощия, т.е. проблемът е тя как си упражнява правомощията. Ето примерът със сигналите. Това е важна тема,

включително и във връзка с последния въпрос, защото той касае именно подаден от мен като сигналоподател сигнал до същия орган, т.е. до предходния орган и то като съдия, за нещо, което касае мен, и виждам всъщност как законът не работи. Това е едно от несъвършенствата, които бях констатирал, несъответствието между Закона за защита на лицата подаващи сигнали и Закона за противодействие на корупцията сред лица, заемащи публични длъжности. В Законът за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация, трябва изрично да се запише, че тези защитни мерки, които действително предпазват сигналоподателите от ответни мерки, сме ние съдиите, но в администрациите трябва да бъдат изрично уредени чрез препращане в антикорупционния закон, защото досега препращането в чл. 109 от новия действащ антикорупционен закон не е достатъчно ясно кой ги прилага. Препраща се към реда и остава отворена вратичката. Ами кой е компетентният орган да ги приложи? Аз считам, че това е антикорупционната комисия, но пък може да е Комисията за защита на личните данни, което пък е централният орган по външно подаване на сигнал.

Има и други несъответствия, които са в детайлите. Предполагам, че в процеса на работа биха се проявили. Аз ще работя с всички държавни органи, които имат законодателна инициатива за преодоляване на такива несъответствия, т.е. недостатъци в законодателството. А пък, ако тези, които са в процеса на работа, аз мисля, че при едно разумно управление, биха могли да бъдат решени съвместно от състава на самата комисия.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Добре, благодаря!

Вторият ми въпрос е: Вярно е, че Вие кандидатствате за член на Комисията за противодействие на корупция чрез Върховния касационен съд като съдия, но за да може нашата комисия, съответно Общото събрание на Върховния касационен съд да бъде наясно с цялата Ви трудова заетост, ние си позволихме да поискаме и пълното Ви кадрово досието за работата Ви в МВР по времето, когато сте бил разследващ полицай. Така или иначе ние не получихме каквато и да е реакция от Министерството на вътрешните работи. Имате ли обяснения за липсата на подобна реакция?

Съдия Ивайло Иванов: Другото ми дело се съхранява в Областната дирекция на МВР - гр. Русе, защото аз съм бил неин служител навремето. Като обяснение, освен недостатъчно старателно изпълнение на съдебните разпореждания и задължение по закон Министерството и Областната дирекция да Ви предоставят всички необходими материали, си го обяснявам просто със забавяния. Предполагам, че най-вероятно е пратено в Областната дирекция. Ако искате мога лично да ги помоля, когато се прибера?

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Не, няма нужда.

Съдия Ивайло Иванов: Другото, което предполагам е, че тъй като при заемане на служба в МВР се извършваха оценки на психологическата пригодност, а тогава психологическата лаборатория мисля, че се намираше в гр. Плевен, включително и тестовете за лоялност и други данни, които най-вероятно се пазят там, защото няма къде на друго място да се пазят.

Мога откровено да кажа, че не съм бил наказван. Доколкото се сещам, формално не съм поощряван, макар, че съм включван в различни разследвания и операции, което би могло да се потвърди от ръководството на Областната дирекция и при проучване от ръководните служители в МВР биха могли да дадат достатъчно информирано мнение за начина, по който съм работил като разследващ полицай, включително и от Окръжната прокуратура в Русе. Може да изискате и от окръжния прокурор. Не знам защо. Може би от недостатъчна своевременна реакция. Просто предполагам, че все още пътува някъде.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Добре, благодаря Ви!

Вашето представяне отне 2 часа и 43 минути. Благодаря за това, че се явихте! Пожелаваме Ви успех!

Отново Ви уведомяваме, че ако желаете, може да присъствате, но може да изберете и да не присъствате на Общото събрание на съдиите от Върховния касационен съд, което ще се проведе след три дни на 23.07.2026 г., от 10 .00 часа в Зала № 15 на Съдебната палата – София.

Съдия Ивайло Иванов: И аз искам да Ви благодаря за търпението.

Надявам се да съм отговорил пълно на поставените въпроси, да не съм бил прекомерно обстоятелствен, но бях откровен. Мой дълг е, а и считам, че е проява на уважение, което Ви дължа и ще присъствам на Общото събрание в четвъртък.

Председателят на комисията съдия Мими Фурнаджиева: Благодаря ви! Пожелаваме един добър ден!

С това приключваме и може да се изключи аудиозаписа и прякото излъчване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА:

(съдия Мими Фурнаджиева)

СЕКРЕТАР:

(Красимира Ковачка)